

2. nodaļa

Pusdiņpadsmiņos otrajā stāvā iestājās klusums. Tēvs bija beidzis savu ikvakara Vāgnera rituālu. Līdz tam troksnis iekšpus sienām slāpēja vētras sacelto lērumu ārpusē un sniedza man sajūtu, ka viss ir kā vienmēr. Pēkšņais klusums otrajā stāvā darija mani nervozu.

– Nu jau viņa ir ceļā pusotru stundu, – es teicu. – Viņai sen vajadzēja būt šeit. Tur taču tikai divi kilometri.

Jirgens novīpsnāja.

– Divi kilometri vētrā. Turklāt, ja tavs pieņēmums ir pareizs, viņa soļo, cik lēni vien iespējams. Ja vispār soļo. Es pilnīgi pieļauju, ka viņa sēž pirmajā tunelī. Tā viņa neizmirst un ir arī mazliet pasargāta no vēja. Labāk jau tūlīt raksti attaisnojumu skolai. Un tad liksimies gulēt. Es netaisos pusi nakts nosēdēt atzveltnī, gaidot, kad mūsu meitas jaunkundze atklenderēs līdz šejieni. Man vajag izgulēties.

Zem dzelzceļa uzbēruma ir divi tunelī, lai zemniekiem ar saviem traktoriem un mašīnām nevajadzētu mest lielo likumu cauri ciematam. Es tikai nespēju iztēloties, ka Rena listu iekšā šādā caurumā. Tas nebija pirmais matemātikas kontroldarbs, no kura tai gribējās izvairī-

ties. Un viņa nekad vēl nebija nākusi mājās tik vēlu. Viņai vajadzēja saprast, ka raizēsimies, ja viņas tik ilgi nebūs.

Bez piecpadsmiņ divpadsmiņos es teicu:

– Nevaru likties gultā, kamēr viņas nav mājās. Mums vajadzētu iet raudzīties, kur viņa palikusi. Kaut kas nav labi. Viņa tā nedarītu. Varbūt kaut kas ir atgadījies.

Jirgens nosodoši sarauca pieri.

– Kas tad varētu atgadīties?

Nezin kāpēc piepeši iedomājos: Sūzija Rembaha, pieci gadi, noslīkusi jūrā. Nē, pat ne jūrā, bet pludmalē, pašā seklumā! Varbūt šī doma uzmācās tikai tādēļ, ka pirmīt tik siki izrunājāties par Annegrētu Kūlmani un abiem tās bērniem. Pēkšņi gar acīm man sāka slidēt šausālu ainas. Ja Renai vajadzēja stumt savu divriteni, tad gaismas tai nebija. Viņa varēja paslidēt uz tumšā, nelidzenā ceļa un pakrist. Ar seju kādā no renēm, kas pilnas ar ūdeni...

– Nerunā muļķības, – Jirgens mani aprāja. – Viņa pazīst ceļu kā savu vestes kabatu.

Protams, bet pastāvēja vēl arī citas iespējas. Ja kāds tur brauktu ar traktoru un Renu nepamanītu!

– Nekļūsti histēriska, Vera! – Jirgens sāka skaisties. – Kurš, tavuprāt, desmiņos vai pusvienpadsmiņos naktī vēl brauc ar traktoru? Turklāt vēl šādā laikā! Pie labākās gribas nespēju iedomāties, ka vēl kāds bez Renas tur varētu daudzies apkārt.

Divpadsmiņos viņš kāpa augšā.

– Sasodīts, es esmu noguris. Tu nāksi vai nenāksi?

Es pakratīju galvu, iegāju virtuvē un apstājos pie loga. Šādi man pavērās skats uz pagalmu un varēju paturēt acis iebrauktuvi. Neko daudz saskatīt gan tur nevarēja, un, ja vēl virtuvē dega gaisma, tad ārā vispār neko nebija iespējams ieraudzīt.

Es izdzēsu virtuves spuldzi un ieslēdzu lampu virs ārdurvīm, kā arī abus pagalma lukturus. Lietus cirtieniem pātagoja dzeltenos riņķus. Viss izplūda gluži kā miglā. Ik pa brītiņam kaut kas norībēja. Vējš

dauzija kūts durvis pret mūri, plēsa nost pēdējos kārņņus no kūts jumta un svieda tos zemē, kā spītīgs bērns mēdz izsvaidīt savas rotaļlietas.

Radiopulkstenis, kuru māte laika kavēklim lietoja virtuvē, spīdināja septiņas pāri divpadsmitiem, kad ceļgalā uznira starmešu pāris. Uz mirkli man galvā un krūtīs ielija atvieglojums, bet tad es pazinu Patrika Urbana auto. Anne vēl pakavējās mašīnā viena atvadu skūpstā ilgumā, bet tad ar joni bija zem nojumes un priekšnamā.

Atkal sekoja brāzma, kas trieca kūts durvis pret sienu un sašūpoja vienu no pagalma lukturiem. Pāri pagalmam gluži kā piepūsta bura aizmārcās liels papes gabals. Kas zin, no kurienes tas bija nācis.

Anne apstājās pie virtuves durvīm. Viņa nopurinājās kā suns un ieslēdza gaismu. Viņa vēl gribēja iedzert kādu malku sulas, ieraudzīja mani un izbrīnījās.

– Ko tu te dari? Sargā tēta mašīnu? Iedzen to labāk šķūnī, citādi rīt tajā būs pāris dobumu.

Kad paskaidroju, kāpēc stāvu pie loga, viņa pavērās manī ar iztrūkušos un neticīgu skatienu.

– Tu domā, ka atvilksi viņu mājās ar skatīšanos? Jums gan ir nervi!

Viņa palūkojās apkārt, tad uzmeta acis manām kailajām kājām.

– Velc kaut ko mugurā, iesim raudzīt, kur viņa palikusi.

Pirms pusstundas! Vēl šodien man ausīs skan Henesena vārdi. Nokavēts par pusstundu! Ja es būtu braukusi tūlīt pēc pirmā sazvanīšanas mēģinājuma vai vismaz pēc otrā. Ja es būtu palūgusi Henesena māšai: «Piekodiniet, lai viņa mani sagaida.» Ja māte būtu kaut iepīkstējies tūlīt, kad pārbraucām mājās. Ja tēvs nebūtu ignorējis manu lūgumu. Anne nebija aizmirsusi nodot viņam manu lūgumu. Anne sprieda, ka viņš nav uzdrošinājies braukt, jo māte izstāstījusi viņam par avāriju uz ceļa. Ja... Tikai pusstunda! Bet pietiek taču ar pāris minūtēm, lai iecirstu robu stumbrā, kas izskatās cietāks par cietu. Divarpus stundās var nogāzt visresnāko koku.

Kad atstājām māju, bija pusviens. Annes piedāvājums dabūja Jirgenu atkal lejā. Priecīgs viņš nebija, tomēr atzina, ka Annei labāk būtu list gultā. Uztraucies arī viņš nebija. Viņš cieši turējās pie sava: Rena sēž kādā no tuneļiem.

– Nu viņa dabūs no manis dzirdēt, – viņš draudēja. – Nav taču nepieciešams, lai visiem mums piemestos iesnas.

Par to man bija vismazākā bēda. Vilkdama kājās bikses, es jau plānoju siltu vannu un karstu tēju. Mans mētelis bija pārāk izmārcis, lai to tagad vēl vilktu mugurā. Es paņēmu Annes jaku un viņas gumijas zābakus. Jirgens ar urkšķi, kas varēja būt arī lāsts, nocēla no garderobes pakaramajiem savu impregnēto jaku.

Šo jaku viņš ne reizi vēl nebija valkājis. Jirgens to nopirka tāpēc, ka tāda manta kārtīgam lauku vecim ir vajadzīga. Bet tad viņš pats saprata, ka izskatās tajā smieklīgs. Jirgens ir tikai metru sešdesmit piecus garš, un slāids viņš nav bijis nekad. Es nezinu, cik viņš svēra. Viņa svaru mēs nekad neapspriedām. Neesmu pat pārliecināta, ka viņš kaut reizi ir kāpis uz svāriem. Nekad neesmu viņu kritizējusi vai uzjautrinājusies par viņa figūru. Bet toreiz, kad viņš parādījās šajā zaļajā apģērba gabalā un ņēmās lepnī kā gailis defilēt šurpu turpu pa istabu, es tiešām nespēju novaldīt smieklus. Kopš tā brīža jaka karājās uz garderobes pleciņiem; dekorācija piecsimt marku vērtībā. Reizēm viņš ir kā bērns.

– Pamēģināsim tavā mašīnā, – viņš teica, ielīzdams savos gumijas zābakos.

– Veltīgi, tā mēs netiksim tālāk par simts metriem.

– Gan kaut kā izdosies. Es stūrēšu. Kājām jau nu es neskriešu un BMW arī netaisos triekt tajos dubļos, – viņš ērcīgi nošūpoja galvu un piebilda. – Šonedēļ lai viņa aizmirst par stalli.

Tur gan iznāca vairs tikai divas dienas, bet arī tas kaut kas bija. Viņam vajadzēja būt ļoti niknam, ja viņš ļāvās impulsam uzlikt sodu. Ar šiem pēdējiem vārdiem viņš devās pie ārdurvīm. Vēl neatvēris, viņš pārlaida plaukstu pār matiem, it kā varētu tos šādi aizsargāt.

Mums tā vai tā vajadzēja tikt šķūnī, lai paņemtu manu mašīnu, tāpēc Jirgens vispirms nogādāja drošībā *BMW*. Tad viņš iestīvējās pie manas fiestas stūres. Iebrauktuves galā viņš strauji sagrieza pa kreisi. Tādējādi mēs nebraucām pa ceļu, bet gan tam līdzās pa arumiem. To gan nevarēja nosaukt par braukšanu, mēs ripinājām ar pirmo ātrumu.

Pēc apmēram septiņsimt metriem labajā pusē pie paša dzelzceļa uzbēruma starmešu gaismā uznira bezformīga, dzeltena pauna. Līdz pirmajam tunelim tobrīd vēl bija palikuši kādi simt vai simtpiecdesmit metri.

Jirgens apstādināja mašīnu. Es dzirdēju, kā viņš šņācoši ievēl gaisu caur zobiem. Un man arī šķita, ka viņa seja kļūst bāla. Mana sirds apstājās. Uz sekundi mani pārņēma sajūta, ka tūlīt nosmakšu kaut kādā iekšējā tukšumā. Tad mani viss sāka dunēt, it kā sirds un plaušas būtu iekritušas vēdera dobumā.

Renas lietusplēve bija dzeltena. Tas nebija kāds no tiem gumijotajiem, spilgti krāsainajiem mēteļiem. Tas bija uzmetnis ar kapuci, tāds kā pončo, tikai daudz garāks. Plānais, caurspīdīgais plastikāts, no kura tas bija izgatavots, ļāva to salocīt mazā vistoklī un ērti ievietot somā.

Neizslēdzis motoru, Jirgens izkāpa. Viņš apgāja fiestu no priekšpuses, pārlēca pāri pirmajai risai, kas bija pilna ar ūdeni, un tad arī otrajai. Tur viņš paslidēja, nokrita četrāpus līdzās paunai un sāka to drudzaini taustīt. Pēc pāris sekundēm viņš bija atkal kājās un pakratīja galvu.

Tas, ko biju noturējusi par Renu lietusplēvē, izrādījās tikai kāds no tiem dzeltenajiem maisiem, kurus pilsētas pārvalde izdalīja visām mājām pārstrādājamo atkritumu savākšanai. Tas bija cieši piebāzts ar saslaukām.

Jirgens atgriezās pie mašīnas, iekāpa, noslaucīja netīrās rokas gar biksēm un pārvilka ar plaukstu pār pieri un acīm. No deguna viņam pilēja ūdens, un plānie, gaišie mati lipa pie galvas. Bet viņa dusmas bija izkūpējušas. Dubļos gulošais maiss bija viņu pamatīgi izbiedējis.

– Braucam tālāk.

Tālāk mēs netikām, bijām cieši iestrēguši. Ar īso apstāšanās brīdi pietika, lai riteņi iegrimtu muklājā. Mēģinot atbrīvot fiestu, tie tikai ieskrūvējās vēl dziļāk. Kad Jirgens izkāpa, lai lūkotu mašīnu iestumt, viņš paslidēja vēlreiz un visā augumā izstiepās dubļu ķēpā.

Tad tomēr kājām. Vēl simt vai simtpiecdesmit metri līdz pirmajam tunelim, pieci vai seši simti līdz otrajam un tūkstoš trīssimt līdz Henesenam. Man mašīnā bija mazs kabatas lukturītis, to paņemām līdzī. Gaismas konuss bija niecīgs, un baterija vāja. Pēc neilga brīža lampa atteicās kalpot. Nebijām nogājuši ne pusi no ceļa. Jirgens ar pieliektu galvu brida pa ceļa kreiso malu. Es turējos gar pašu dzelzceļa uzbērumu. Ik pēc diviem trim soļiem viņš auroja tumsā:

– Rena!

Katru reizi man šķita, ka vējš viņam izrauj tās vārdu no mutes. Atbildi nesaņēmām.

Pirmajā tuneli neviena nebija. Jirgens lika visas cerības uz otro, kas atradās tuvāk Henesena stallim. Tas sniedza Renai pirmo iespēju atrast sev patvērumu.

Ar katru soli pastiprinājās sajūta, it kā kaut kāda dūre žņaugtu man kuņģi un rikli. Tikai ar grūtībām turējos kājās. Turklāt viss notiekošais šķita tik neīsts, it kā man smadzenēs kāds būtu nospiedis sviru un izslēdzis realitāti.

Mums nekas tāds nevar atgadīties! Tie vienmēr ir kādi citi, kas iemanto sirmus matus un kuriem nakts vidū jādodas meklēt, izkliežot plaušas, lai sasauktu savus bērnus.

Protams, arī mēs gadu gaitā neiztikām gluži bez raizēm. Ne jau viss gāja tik gludi kā bilžu grāmatās. Septiņu gadu vecumā Annei vajadzēja izgriezt mandeles. Operācijas laikā viņai nolauza dzerokļa gabalīņu. Tiklīdz Anne atgriezās mājās, viņa naktī sāka žēloties par briesmīgām zobu sāpēm. Annei gan katras sāpes šķita briesmīgas un neciešamas, bet šoreiz tas tiešām bija nopietni.